

Sygn. akt III K 1057/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Andrzej Skubis

przy udziale **Protokolanta** Sylwii Fiuk

w obecności **Prokuratora** –

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2016 r.

sprawy G. P. urodzonego (...) w Ś., syna R. i U. z domu W.;

podejrzanego o to, że:

w dniu 8 września 2015 roku w L. na (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując pojazdem marki O. nr rej. (...), jadąc ulicą (...) od strony ulicy (...) w kierunku ulicy (...) nie zachował należytej ostrożności oraz nienależycie obserwował drogę w skutek czego w miejscu wyznaczonym jako przejście dla pieszych potrącił pieszego A. N. (1), który znajdując się w stanie nietrzeźwości przechodził jezdnię ze strony lewej na prawą, na skutek czego pieszy doznał obrażeń ciała w postaci złamania prawej nogi z przemieszczeniem odłamków i złamanie kostki bocznej prawej nogi i głowy strzałki tej nogi, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządu ruchu i rozstrój zdrowia na okres powyżej 7 dni, **tj. o czyn z art. 177 § 1 kk;**

orzeka:

1. Przyjmując, iż podejrzany G. P. dopuścił się zarzucanego mu czynu i ustalając, że swoim zachowaniem spowodował nieumyślnie wypadek, w którym pokrzywdzony A. N. (1) doznał w/w obrażeń ciała tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. art. 177 § 1 kk - na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk w zw. z art. 67 § 1 kk postępowanie karne w sprawie III K 1057/15 wobec podejrzanego G. P. warunkowo umarza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;
2. na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 43 a § 1 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk orzeka wobec podejrzanego świadczenie pieniężne w wysokości 1000 zł. (jeden tysiąc złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej;
3. zasądza od podejrzanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty, w pozostałej części zwalnia podejrzanego od kosztów sądowych w zakresie poniesionych wydatków, którymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt III K 1057/15

UZASADNIENIE

G. P. jest podejrzany o to, że: w dniu 8 września 2015 roku w L. na (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując pojazdem marki O. nr rej. (...), jadąc ulicą (...) od strony ulicy (...) w kierunku ulicy (...) nie zachował należytej ostrożności oraz nienależycie obserwował drogę w skutek czego w miejscu wyznaczonym jako przejście dla pieszych potrącił pieszego A. N. (1), który znajdując się w stanie nietrzeźwości przechodził jezdnię ze strony lewej na prawą, na skutek czego pieszy doznał obrażeń ciała w postaci złamania prawej nogi z przemieszczeniem odłamków i złamanie kostki bocznej prawej nogi i głowy strzałki tej nogi, które to

obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządu ruchu i rozstrój zdrowia na okres powyżej 7 dni, **tj. o czyn z art. 177 § 1 kk;**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 września 2015 r. podejrzany G. P. jechał jako kierujący swoim samochodem marki O. o numerze rejestracyjnym (...) w L. ulicą (...) od strony ulicy (...) w kierunku ulicy (...), w tym miejscu obowiązywało ograniczenie prędkości do 50 km/h. Była pora nocna, było ciemno, paliły się latarnie, nawierzchnia drogi była mokra i nie było dobrej widoczności z uwagi na opady deszczu. Przed podejrzanym jechał E. W. samochodem marki M. z prędkością około 35 km/h. Podejrzany wyprzedził E. W. i zbliżał się do oznakowanego przejścia dla pieszych (wyjaśnienia podejrzanego G. P. k. 32, zeznania świadka E. W. k. 14v-15, protokół oględzin miejsca wypadku k. 3-4).

W tym czasie pokrzywdzony A. N. (1) chciał przejść przez oznakowane przejście dla pieszych. Z jego lewej strony nie jechały żadne pojazdy, a z prawej strony widział samochód podejrzanego, który w ocenie pokrzywdzonego był daleko i uznał, że udzieli mu pierwszeństwa przejazdu. A. N. (1) był ubrany na ciemno i znajdował się pod wpływem alkoholu (zeznania A. N. (1) k. 26v-27).

Pokrzywdzony A. N. (1) wszedł na przejście dla pieszych i zaczął je przechodzić ze strony lewej na prawą dla kierunku jazdy pojazdu podejrzanego. E. W. jadący za podejrzanym widział pieszego. Podejrzany G. P. nie zauważył pieszego i doszło do jego potrącenia lewą częścią pojazdu. Podejrzany zaczął hamować dopiero w ostatniej chwili. Po uderzeniu pojazdu A. N. (1) stracił przytomność, a następnie został zabrany przez karetkę pogotowia do szpitala co już pamiętał (zeznania A. N. (1) k. 26v-27, zeznania E. W. k. 14v, wyjaśnienia G. P. k. 32, protokół oględzin pojazdu k. 9-10, szkic miejsca wypadku k. 11).

W chwili zdarzenia kierujący pojazdem tj. podejrzany G. P. był trzeźwy, a pokrzywdzony A. N. (1) znajdował się pod wpływem alkoholu (protokoły badania stanu trzeźwości ze świadectwami wzorcowania k. 5-8).

Na skutek potrącenia na przejściu dla pieszych pokrzywdzony A. N. (1) doznał obrażeń ciała w postaci złamania prawej nogi z przemieszczeniem odłamków i złamania kostki bocznej prawej nogi i głowy strzałki tej nogi, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządu ruchu i rozstrój zdrowia na okres powyżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 kk (opinia biegłego i dokumentacja medyczna k. 18-20, 21).

Oskarżony G. P. ma wykształcenie średnie, nie ma zawodu, jest zatrudniony w sklepie (...) i zarabia 1600 złotych miesięcznie, jest żonaty i ma na utrzymaniu jedno dziecko, nie był karany (dane osobo – poznawcze k. 35, dane o karalności k. 34).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody.

Podejrzany G. P. przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu 8 września 2015 roku kierował swoim samochodem marki O. o nr rej. (...). Jechał wtedy ulicą (...) w L. w kierunku ulicy (...) i nie zauważył pieszego, który był wtedy na pasach. Pamięta, że pieszy pojawił się wtedy nagle ze strony lewej na prawą. Było ciemno, padał deszcz i widoczność była bardzo ograniczona. Pomimo hamowania i próby ominięcia niestety doszło do potrącenia pieszego. Było to z jego strony nieumyślne. Wnosił o warunkowe umorzenie postępowania (wyjaśnienia k. 32).

Prokurator Rejonowy w Lublinie złożył wniosek w stosunku do G. P. podejrzanego z art. 177 § 1 kk o warunkowe umorzenie postępowania na okres próby wynoszący 2 lata i orzeczenie świadczenia pieniężnego w wysokości 1000 złotych na rzecz Funduszy Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Sąd obdarzył wiarą wyjaśnienia Podejrzanego G. P. w całości z uwagi na to, że korespondują z zeznaniami świadków i nieosobowym materiałem dowodowym. Podejrzany wskazał, iż pomimo próby hamowania i ominięcia pieszego doszło do jego potrącenia. Na powyższe wskazują uszkodzenia pojazdu tylko po samej lewej stronie i nie zaprzeczają temu

zeznania E. W., który twierdził, że podejrzany w ogóle nie hamował, ale takie mogło być tylko odczucie świadka, który jechał za pojazdem podejrzanego, który zaczął wykonywać manewry w ostatniej chwili.

Sąd obdarzył wiarą w całości zeznania świadków pokrzywdzonego A. N. (2) (zbór C k. 26-27) i E. W. (zbór C k. 14-15). W/w świadkowie złożyli zeznania w pełni korespondujące z poczynionymi w sprawie ustaleniami opisując zaobserwowane i zapamiętane przez siebie okoliczności przedmiotowego zdarzenia. Zeznania te były składane w sposób szczerzy, jasny, rzeczowy i konsekwentny, wzajemnie się potwierdzały i nie zawierały żadnych sprzeczności – ani wewnętrznych. Ponadto ich zeznania w pełni pokrywają się i uzupełniają ze zgromadzonym w sprawie wiarygodnym materiałem dowodowym tworząc w ten sposób logiczną i przekonującą całość, dającą pełny obraz wypadku drogowego z dnia 8 września 2015 r.

Sąd uznał również za wiarygodne dowody w postaci: protokołu oględzin (k. 3-4), protokołów badania stanu trzeźwości (k. 5-8), protokołu oględzin pojazdu (k. 9-10), szkicu miejsca wypadku drogowego (k. 11), opinii dot. obrażeń A. N. (1) i dokumentacji medycznej (k. 18-20, 21), danych osobo – poznawczych (k. 35), danych o karalności (k. 32) i informacji o dochodach (k. 38).

Sąd uznał, iż zostały one sporządzone w prawnie przewidzianej formie, w sposób rzetelny i prawidłowy oraz przez organy posiadające ku temu odpowiednie kompetencje. Ponadto strony nie wnosiły zastrzeżeń do w/w dokumentów stąd też nie było jakichkolwiek podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Podsumowując powyższe wywody stwierdzić należy, iż wina podejrzanego G. P. nie budzi żadnych wątpliwości. Zgodnie z art. 1 § 3 kk podstawowym warunkiem przestępności czynu jest możliwość przypisania winy sprawcy czynu zabronionego. W sprawie niniejszej spełnione są przesłanki warunkujące przypisanie winy podejrzanego. Posiadał on bowiem pełną możliwość rozpoznania znaczenia sytuacji, w jakiej się znajdował, jak i jej prawnego wartościowania. Powinno go to doprowadzić do prawidłowego procesu motywacyjnego oraz wyboru celu i realizacji zgodnie z normami moralnymi społeczeństwa zwłaszcza, jeżeli weźmie się pod uwagę, iż w przedmiotowej sprawie podejrzany miał pełną możliwość pokierowania swoim postępowaniem i wyboru działania nienaruszającego norm prawa.

Podejrzany G. P. nieumyślnie naruszył zasady ruchu drogowego w ten sposób, że kierując pojazdem nie zachował należytej ostrożności oraz nienależycie obserwował drogę w skutek czego w miejscu wyznaczonym jako przejście dla pieszych nie udzielił pierwszeństwa pieszemu A. N. (1), który przechodził przez przejście ze strony lewej na prawą co w konsekwencji doprowadziło do potrącenia i spowodowało u niego obrażenia ciała.

Każdy kierowca jest zobowiązany do prowadzenia pojazdu z należytą ostrożnością, a więc do przedsięwzięcia takich czynności, które zgodnie ze sztuką i techniką prowadzenia pojazdów samochodowych są obiektywnie niezbędne do zapewnienia maksymalnego bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a także powstrzymania się od czynności, które mogłyby bezpieczeństwo zmniejszyć. Nadto ma obowiązek prowadzić pojazd nie tylko zgodnie z obowiązującymi nakazami i zakazami lecz winien go prowadzić w sposób rozważny i ostrożny (por. orzeczenie Sądu Najwyższego publ. w OSNKW 1976, z. 10, poz. 130 oraz w OSNPG 1984 r., z. 4, poz. 24).

Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela to stanowisko. Biorąc pod uwagę fakt, iż podejrzany prowadził pojazd w porze wieczorowej podczas opadów deszczu, które to opady ograniczały widoczność uznać należy, iż przy zachowaniu należytej ostrożności polegającej na uważnym obserwowaniu drogi i przejścia dla pieszych miałby możliwość zauważenia pieszego znajdującego się na oznakowanym przejściu dla pieszych i ustąpienie mu pierwszeństwa i uniknięcia wypadku zwłaszcza, że kierowca pojazdu poruszającego się za podejrzanym zauważył pieszego na przejściu.

Konsekwencją nieumyślnego naruszenia przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym było spowodowanie obrażeń ciała u pieszego A. N. (1) w postaci złamania prawej nogi z przemieszczeniem odłamków i złamanie kostki bocznej prawej nogi i głowy strzałki tej nogi, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządu ruchu i rozstrój zdrowia na okres powyżej 7 dni. Opisany wyżej wypadek drogowy G. P. spowodował nieumyślnie na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach tj. poprzez nienależycie

obserwowanie drogi i przejścia dla pieszych, do którego się zbliżał pomimo mimo, iż możliwość popełnienia tego czynu powinien był i mógł przewidzieć.

Z uwagi na powyższe w okolicznościach przedmiotowej sprawy kwalifikacja prawna czynu przypisanego podejrzanemu z art. 177 § 1 kk jest w pełni uzasadniona i prawidłowa.

Odnosząc się do zachowania pieszego, który znajdował się pod wpływem alkoholu i ubrany był na ciemno stwierdzić należy, że jego zachowanie było prawidłowe, a winę za przedmiotowy wypadek ponosi G. P..

W tym stanie rzeczy, biorąc pod uwagę fakt, iż okoliczności popełnionego nieumyślnego czynu przez G. P. przyznającego się do winy nie budzą żadnych wątpliwości, wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, a postawa oskarżonego nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia wskazują na pozytywną prognozę co do jego osoby, Sąd uwzględniając wniosek Prokuratora na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk w zw. z art. 67 § 1 kk warunkowo umorzył postępowanie karne wobec podejrzanego G. P. na okres próby wynoszący 2 lata.

W ocenie Sądu, w stosunku do oskarżonego można postawić pozytywną prognozę kryminologiczną sprowadzającą się do przekonania, iż G. P., który nie był dotychczas karany pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni nowego przestępstwa. W celu zweryfikowania powyższego założenia Sąd na podstawie art. 67 § 1 kk wyznaczył podejrzanemu okres próby wynoszący 2 lata, który to okres da pełną możliwość kontroli nad jego postępowaniem i wdrożenia go do przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. Tym samym pozytywna prognoza będąca podstawą warunkowego umorzenia postępowania będzie mogła być zweryfikowana. Ponadto Sąd doszedł do przekonania, iż samo przeprowadzenie postępowania karnego powstrzyma podejrzanego od ponownego popełnienia przestępstwa i skłoni do refleksji nad własnym zachowaniem.

Na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 43 a § 1 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk Sąd orzekł wobec podejrzanego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 1000 złotych. W przekonaniu Sądu wysokość orzeczonego świadczenia koresponduje z możliwościami materialnymi podejrzanego i spełni wobec niego funkcje wychowawcze i prewencyjne poprzez zawartą w świadczeniu dolegliwość finansową. Ponadto orzeczony środek karny pozwoli ocenić, czy pozytywna prognoza wobec osoby oskarżonego była trafna a zastosowany środek karny odniósł cel w kontekście warunkowego umorzenia postępowania.

Orzekając powyższe świadczenie Sąd kierował się wnioskiem Prokuratora uznając, że pokrzywdzony nie wnoszący sprzeciwu co do warunkowego umorzenia postępowania nie wysuwa roszczeń finansowych wobec podejrzanego. Jednakże przepis art. 67 § 3 kk w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku w pierwszej kolejności nakłada na Sąd obowiązek nałożenia na sprawcę obowiązku naprawienia szkody i w miarę możliwości również obowiązku zadośćuczynienia za doznana krzywdę albo orzeczenia zamiast tych obowiązków nawiazki, czego Sąd nie w niniejszej sprawie nie zrobił.

Na podstawie art. 629 kpk w zw. z art. 627 kpk w zw. z art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1079 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. DZ.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223) Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 złotych tytułem opłaty, a z uwagi na niewysokie dochody oskarżonego i wysokość orzeczonego świadczenia pieniężnego na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od kosztów sadowych w zakresie poniesionych wydatków obciążając nimi Skarb Państwa.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych przepisów prawa Sąd orzekł jak w sentencji.